

Feischmidt Margit

Revízió és ellenszegülés.

Régi szimbólumok és új jelentések a magyar nacionalista radikális szubkultúrákban

Egy kutatás első eredményeiről és értelmezéseiről fogok beszámolni. A kutatás célja az, hogy megvizsgálja milyen magyarság-képek és diskurzusok jönnek létre azokban a helyzetekben és kontextusokban, amelyekben az azonosság és másság képzeete szorosan összekapcsolódik a kisebbségben, tehát Magyarországon kívül élő „magyarok” és a Magyarországon élő “nem magyarok” relációjának megjelenítésével. A kutatás egyebek mellett annak a szimbolikus és rituális nyelvnek a működését, felépítését, hatását vizsgálja, amely a történeti Magyarországot, annak elvesztését tematizálja, illetve az egység szimbolikus formákban való fenntartását szolgálja. A jelenségre két megközelítésből tekintünk, egyfelől egy olyan szcénát vizsgálunk, amelyben a szimbólumok előállítása koncentráltan jelenik meg, ez a nemzeti rock és a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom, különös tekintettel ezek közös rendezvényére a Magyar Szigetre. Az ő magyarságképük két forrásból táplálkozik: a két világháború közötti revizionista mitológiából, tárgyaikban, szimbólumaikban leginkább ezt a világot igyekeznek újrateheríteni. Másfelől a skeanhedek nyolcvanas évek óta létező szubkultúrájából, a bőrfejúek náci ideológiájából és zenei szubkultúrájából. Megfigyeléseink azt igazolják, hogy bár annak látszik, a revizionizmus még ebben a környezetben sem politikai cél, hanem performatív esemény. Az esti koncertek utáni eufóriában a völgyet betöltő „vessen Trianon” és „mocskos zsidók” üvöltés legfontosabb szerepe, hogy tabukat döntsen, a lázadás és az ellenszegülés élményeit és egyben nyelvi kódjait teremtsen meg. A rítus része a zászlólengetés és az „elcsatolt területekkel”, elsősorban erdélyi helyszínekkel, szereplőkkel kapcsolatos történetek előadása. A szcénák két legjelentősebb szimbóluma – a történeti Magyarország térképekének matricákon, ékszereken, ruházaton való megjelenítése és Trianon, mint emlékhely – sokkal tágabb társadalmi rétegekhez is elér, mint a fesztivál néhány száz résztvevője. Ez pedig a közvetítés, a radikális szubkultúrák társadalmi szerepének és hatásának kérdését is felveti. Előadásom második részében saját interjúim és internetes források felhasználásával próbálok választ adni erre a kérdésre.